

родна нива

— Навилъ на пръстъ, — казва, — едно: грѣхъ е да се убие човѣкъ. То се знае, грѣхъ е, но, — казва, — какъвъ човѣкъ? Грѣхъ е да се убие добъръ човѣкъ, а за такова куче и Богъ е казалъ: „Бѣсното куче трѣбва да се убие“. Ако не се убие — по-голѣмъ грѣхъ ще бжде. Колко хора ще осакати? Пъкъ ние нека пострадаме! баримъ за хората. Хората ще ни бждатъ благодарни. Пъкъ като го оставишь, всички ще осакати. Праздни приказки хортувашъ ти, Михеичъ. Какво, по-малкъ ли грѣхъ ще бжде, ако идемъ да работимъ всички на Великдень? И ти нѣма да отидешъ.

И Михеичъ заговори:

— Защо да не отида? — казва. — Като ме проводятъ, ще отида и да ора. А Богъ ще научи чий е грѣхътъ, само него да не забравимъ. Азъ, — казва, — братя, не казвамъ това отъ себе си. Да бѣше ни казано злото съ зло да премахваме, щѣхме да имаме и отъ Бога законъ; пъкъ то друго ни е казано. Ти ще вземешъ да погубвашъ злото, а то ще премине въ тебе. Не е бозна каква работа да се убие човѣкъ, но кръвта лепне на душата. Да убиешъ човѣка, душата си ще окървавишь. Ти мислишь, че си убилъ лошъ човѣкъ; мислишь — лошото си затрилъ, и поглежъ, по-лошо си завѣдилъ въ себе си. Покори се на злото и злото ще се покори.

И селянитѣ не се сговориха; раз-

бъркаха имъ се мислитѣ. Едни мислятъ като Василия, други се съгласяватъ съ Петровитѣ думи: да не влизатъ въ грѣхъ, а да търпятъ.

Селянитѣ отпразднуваха първия день на Великдень. Привечеръ дохожда кметътъ съ общинаритѣ отъ господарската кѣща и казва, че Михаилъ Семеничъ, управителътъ, поржчалъ утре да изпратятъ селянитѣ, всички да оратъ за сѣитба на овесъ. Обходи кметътъ съ общинаритѣ селото, съобщи на всички — утре да тръгнатъ да оратъ. Поплакаха селянитѣ, но не смѣяха да се противятъ; излѣзоха сутринята съ ралата, почнаха да оратъ. Въ църква благовестятъ ранна литургия, народътъ навсѣкжде празнува празника, а селянитѣ оратъ.

Събуди се късничко, Михаилъ Семеничъ, управителътъ, тръгна изъ стопанството; нагиздили се, премѣнили се домашнитѣ му — жена му, дъщеря му вдовицата (дошла за празника); впрегна работникътъ кабриолета, отидоха въ църква; върнаха се; подкладе прислужницата самовара, дойде и Михаилъ Семеничъ, запушилъ лулата, повика кмета.

— Е, какво, кай, изпрати ли селянитѣ на оранъ?

— Изпратихъ ги, Михаилъ Семеничъ.

— Какво, всички ли заминаха?